

Arrest

nr. 339 901 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 3 mei 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 29 oktober 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer X.

Op 10 december 2024 dient verzoekster voor de negende keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 3 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juni 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2024 werd ingediend door:

Naam: J. (...)
Voornaam: G. (...)
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (...) 1979
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde M. (...) A. (...) (RRN (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. (...)’

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- *Arbeidsovereenkomst A. (...) onbepaalde duur / deeltijds vanaf 01.09.2024 + Loonfiches 01.09.2024 – 31.02.2024*
- *Loonfiche L. G. (...) 03.03.2025 – 31.03.2025*

Ten eerste wat betreft de tewerkstelling bij (...) moet worden vastgesteld dat deze tewerkstelling niet meer actief is, gezien referentiepersoon sinds 03.03.2025 een tewerkstelling betreft bij de werkgever (...). Echter ook de laatstgenoemde tewerkstelling is volgens de loonfiche beëindigd op 03.04.2025. De bestaansmiddelen verworven uit deze tewerkstellingen zijn heden achterhaald en worden daarom niet mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die voortvloeien uit een tewerkstelling en of andere bron die nog actueel is. Bij gebrek aan bewijs, is het onduidelijk over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon actueel beschikt.

In zoverre de persoonlijke / economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, komt het aan betrokkene of referentiepersoon toe de aanvraag te actualiseren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“5.

De aanvraag wordt geweigerd om reden dat het onduidelijk zou zijn welke de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden zijn.

6.

Voor een goed begrip weze aangestipt

- *dat verzoekster de aanvraag heeft ingediend op 10 december 2024*
- *dat op de bijlage 19 een termijn van 3 maanden wordt vermeld waarbinnen de stukken dienen te worden neergelegd;*
- *dat nergens op de bijlage 19 enige melding wordt gemaakt van enige verplichting voor de vreemdelingen om navolgend – na het verstrijken van de termijn van 3 maanden- het dossier systematisch en periodiek te actualiseren;*
-

7.

Van verzoekster kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij aanvullende stukken toevoegt m.b.t. haar inkomen wanneer in de bijlage 19 uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij alle stukken binnen een termijn van 3 maanden dient over te maken, a fortiori wanneer op geen enkele wijze aan de vreemdeling de mogelijkheid (laat staan de verplichting) wordt meegedeeld om nog stukken toe te voegen na het verstrijken van de termijn van 3 maanden.

Inzoverre verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, minstens suggereert dat de vreemdeling gehouden is zijn/ haar dossier te actualiseren, ook na het verstrijken van de periode van 3 maanden na afgifte van de bijlage 19, in weerwil van hetgeen de beslissing laat uitschijnen en zonder enige uitnodiging hiertoe door de administratieve overheid, is de motivering manifest onredelijk en mist zij wettelijke grondslag.

8.

Anderzijds stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen behoeftenanalyse zou dienen te worden uitgevoerd, om reden dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

De loutere bewering dat verwerende partij “geen zicht” (sic) zou hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en verzoekster, ontslaat verwerende partij evenwel niet van het uitvoeren van een behoeftenanalyse.

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Art. 42 bepaalt dus uitdrukkelijk dat indien niet voldaan is aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, de Minister gehouden is de behoeftenanalyse uit te voeren.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat enkel tot behoeftenanalyse zou dienen te worden overgegaan indien de bestaansmiddelen ontoereikend zouden worden bevonden.

Een zulke interpretatie stemt niet overeen met de tekst c.q. de bewoordingen van art. 42 Vreemdelingenwet, dat stelt dat telkens tot behoeftenanalyse dient te worden overgegaan van zodra aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen niet voldaan is.

Aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen kan evenwel niet voldaan zijn om verschillende redenen:

- *om reden dat deze bestaansmiddelen ontoereikend worden bevonden;*
- *om reden dat er onvoldoende zicht is op de bestaansmiddelen;*
- *....*

Ten onrechte beperkt verwerende partij aldus de verplichting om over te gaan tot behoeftenanalyse tot de hypothese dat de bestaansmiddelen "ontoereikend" zouden worden bevonden. De behoeftenanalyse dient te worden uitgevoerd indien aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen niet voldaan is, om welke reden dan ook aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen niet voldaan zou zijn.

Verwerende partij diende stelt aldus ten onrechte vrijgesteld te zijn van de verplichting tot behoeftenanalyse.

Een schending van art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden aangenomen."

3.2 In casu heeft verzoekster op 10 december 2024 voor de negende keer een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Verweerder oordeelt dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, gezien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de bovenvermelde bepaling volgt dat “de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen” het recht hebben om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven wanneer zij onder meer aantonen dat het Belgische familielid over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt. Verzoekster dient aan te tonen dat, op het moment dat haar verblijfsaanvraag wordt beoordeeld door verweerder en de bestreden beslissing wordt genomen, aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan die tot gevolg hebben dat verzoekster tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan worden toegelaten.

Blijkens de bijlage 19ter van 10 december 2024 – die zich in het administratief dossier bevindt – heeft verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot ingediend waarbij ze hun huwelijksakte, een bewijs van ziektekostenverzekering, een bewijs van voldoende huisvesting, een paspoort alsook loonbrieven van de referentiepersoon voor de periode september – november 2024 heeft voorgelegd. Op 24 januari 2025 werd de aanvraag van verzoekster geactualiseerd met een arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van onbepaalde duur (d.d. 1 september 2024). In januari, februari en maart 2025 werd de aanvraag van verzoekster geactualiseerd met de loonbrieven van de referentiepersoon van respectievelijk december 2024, januari 2025 en februari 2025 in het kader van de voormelde tewerkstelling. Op 9 april 2025 wordt de aanvraag van verzoekster een laatste keer geactualiseerd met een loonbrief van de referentiepersoon voor maart 2025, in het kader van een tewerkstelling bij “L. G. Comm. V.”. Zoals verweerder in de bestreden beslissing terecht opmerkt, blijkt uit de loonbrief dat de referentiepersoon op 3 april 2025 uit dienst is getreden. Verzoekster tracht met voormelde documenten aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot, de referentiepersoon, wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de bestaansmiddelenvereiste het volgende gemotiveerd:
“Ten eerste wat betreft de tewerkstelling bij A. (...) moet worden vastgesteld dat deze tewerkstelling niet meer actief is, gezien referentiepersoon sinds 03.03.2025 een tewerkstelling betreft bij de werkgever L. G. (...). Echter ook de laatstgenoemde tewerkstelling is volgens de loonfiche beëindigd op 03.04.2025. De bestaansmiddelen verworven uit deze tewerkstellingen zijn heden achterhaald en worden daarom niet mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die voortvloeien uit een tewerkstelling en of andere bron die nog actueel is. Bij gebrek aan bewijs, is het onduidelijk over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon actueel beschikt.
In zoverre de persoonlijke / economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, komt het aan betrokkene of referentiepersoon toe de aanvraag te actualiseren.”

Betreffende de tewerkstelling van de referentiepersoon bij A., motiveert verweerder dat deze tewerkstelling intussen is achterhaald aangezien de referentiepersoon op 3 maart 2025 een nieuwe tewerkstelling bij L. G. is aangegaan. Verzoekster betwist niet dat de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet langer werkzaam is bij A., waardoor deze tewerkstelling en de daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen niet meer in aanmerking kunnen worden genomen.

Wat de nieuwe tewerkstelling bij L. G. betreft, stelt verweerder op basis van de in het administratief dossier aanwezige informatie vast dat de referentiepersoon op 3 april 2025 uit dienst is getreden. Dit blijkt namelijk uit de loonbrief die verzoekster op 9 april 2025 aan haar aanvraag heeft toegevoegd. Verzoekster ontkent niet dat deze loonbrief vermeldt dat de referentiepersoon inderdaad op 3 maart 2025 in dienst is getreden, waarna hij op 3 april 2025 alweer uit dienst is getreden. Verweerder concludeert dat de bestaansmiddelen die voortvloeiden uit deze tewerkstelling dan ook evenmin in aanmerking kunnen worden genomen, aangezien deze tewerkstelling op het moment van het nemen van de bestreden beslissing intussen is achterhaald. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij motiveert dat enkel rekening kan worden gehouden met bestaansmiddelen die voortvloeien uit een tewerkstelling of een andere activiteit die op heden nog actueel is. Hij stelt dan ook op goede gronden vast dat, bij gebrek aan bewijs, het onduidelijk is over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon actueel beschikt.

Verzoekster hekelt echter dat ze volgens de bijlage 19ter slechts over een termijn van drie maanden beschikt om bewijsstukken voor te leggen en ze niet op de hoogte werd gesteld van enige verplichting om navolgend haar dossier nog systematisch en periodiek te actualiseren. Verzoekster meent dan ook dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat ze bijkomende stukken toevoegt aan haar dossier.

Verzoekster kan niet ernstig betwisten dat het haar wel degelijk toekomt zich te bekwamen in elke procedure die ze heeft ingesteld en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Er kan niet worden voorbijgegaan aan de vereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat moet worden aangetoond dat de referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Wanneer de tewerkstelling van de referentiepersoon en bijgevolg diens bron van bestaansmiddelen in de loop van de procedure dermate wijzigt, komt het aan verzoekster toe om

verweerder hiervan in kennis te stellen. De zorgvuldigheidsplicht geldt immers ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op verzoekster, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster na het indienen van haar verblijfsaanvraag op 10 december 2024 deze verblijfsaanvraag nog verschillende malen heeft geactualiseerd. Op 9 april 2025 bracht verzoekster nog de meest recente loonfiche van de referentiepersoon, namelijk van maart 2025, bij. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat ze er niet van op de hoogte was dat het haar toekwam haar verblijfsaanvraag met de meest recente informatie te actualiseren, ook al wordt dit niet expliciet vermeld op de bijlage 19ter. Uit het feit dat verzoekster doorheen de procedure haar verblijfsaanvraag is blijven actualiseren, ook na afloop van de termijn van drie maanden, blijkt minstens dat zij van deze mogelijkheid op de hoogte was.

Verweerder moet dan ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat de meest recente tewerkstelling van de referentiepersoon sinds 3 april 2025 is afgelopen en de daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen dan ook achterhaald zijn. Bij gebrek aan andere bewijzen, is het onduidelijk over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon actueel beschikt. Verzoekster slaagt er niet in deze motivering te weerleggen.

Vervolgens bekritiseert verzoekster dat er door verweerder geen behoefteanalyse werd gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder een behoefteanalyse diende uit te voeren conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat ze een dergelijke verwachting niet kan koesteren aangezien een behoefteanalyse slechts dient te gebeuren voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dit impliceert dat er bestaansmiddelen voorliggen maar onvoldoende zijn. In casu wordt geoordeeld, en dit wordt door verzoekster niet weerlegd, dat het onduidelijk is over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon actueel beschikt. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren. De interpretatie die verzoekster aan deze bepaling geeft, gaat uit van een verkeerde lezing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN